

Og Tanken ud sig videt,
han seer et lille Hjem,
saa fint og net, saa lunt og tæt
paa Brinken vokse frem.
Han ser en yndig Pige,
der hvisker ømt hans Navn,
saa mild og lys med søde Kys
hun tog ham i sin Favn.

Og da han atter vaagned,
saa tog han dristig fat.
paa hvad saa ømt han havde drømt
i Somrens lyse Nat.
Og snart han nu vil rejse
paa Bakken her et Hus,
saa fint og net saa lunt og tæt
ved Bølgens friske Brus.

Og naar til næste Sommer
vi atter samles her
Paa dette Sted, hvor du er med
og alle har saa kjær,
der tror jeg vist en Kvinde,
en venlig, vakker Viv,
saa mild og lys med søde Kys
har viet ham sit Liv.

Mens Aarene saa svinde
vi mødes nok igjen,
hvor Lyngen gror og Blomster snor
sig blidt om Bakken hen,
da haaber vi at Glæden
maa stedse hos dem bo,
og Storcken saa maa bringe Smaa
mens Roserne de gro.